

syn til Statskassens Lary, naar Ministeren i saa Henseende har frie Hænder. Uagtet der visse og saa er Misligheder derved, vilde det ialfsald efter min Overbeviisning paa den anden Side være endnu misligere om vi ved en eneste Lov eller ved Love efterhaanden skulde bestemme, hvor Garnisonsstederne skulde være. Man kan indvende, at vi isorveien ved en eneste Lov eller ved flere Love kunde sige: „Der og der vilde vi have Garnisonssteder“, men jeg vil dog troe, at vi vilde komme til at betale det noget dyrt, naar Byerne isorveien vidste, at vi ved Lov have vedtaget, at Garnisonerne skulde være paa de og de Steder. Af dette Hensyn synes jeg, at Lovforslaget, som er kommen fra Landstinget, er, om ikke udmærket, saa dog det bedste, vi kunne opnaae. Lovforslaget er jo ogsaa i Landstinget undergaaet endeel Forandringer, der give den Betryggelse, vi muligviis kunne ønske, og som ialfsald for mit Bedkommende er tilstrækkelig. Lovforslaget er nemlig undergaaet flere Forandringer, nemlig dets § 2, og blandt disse er det ikke den mindste, at Indenrigsministeren skal billige den Overenskomst, som Krigsministeren og Garnisonsbyen have truffet med hinanden. Selv om der nemlig skulde være en By, som var saa lidet forudsende, at den skulde kaste Summer bort, kan jeg gjerne sige, for at faae Garnison, staaer Indenrigsministerens Billigelse eller, om man vil, Misbilligelse bagved, idet det ingenlunde er givet, at han vil billige den Overenskomst, som Krigsministeren og Byen have truffet med hinanden, og deri seer jeg en Betryggelse. Endvidere skjønner jeg heller ikke, at Faren for Indquarteringsfonden kan være synderlig stor, naar der skal skee en aarlig Afbetaling af 2 pCt. Man kan nu vel sige — og det er det meest Betænkkelige ved Sagen —: Sæt at vi f. Ex. ved Revision af Hærloven komme til den Erkjendelse, at vi maae indskrænke hele vort Forsvarsvæsen, saa vil det være galt, saa vil, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds omtalte, den store Bygning, om ikke komme til at staae ledig, saa dog være bygget allfor uforholdsmæssig stor til, at den hensigtsmæssige Brug for Eftertiden kan gøres af den. Det

er den største Betænklighed, men der er dog vel Ingen her, og vel neppe Noget udenfor, som, hvis Ansvarer kom til at paahvile ham, turde gaae til at afvæbne. Om vi allsaa end ved Revisionen gaae noget ned og komme til nogen Forandring, kunne vi dog ialfsald ikke vente, at der vil skee nogen saa forfærdelig stor Indskrænkning i saa Henseende. Jeg troer overhovedet heller ikke, at Sagen i saa Henseende vilde have nogen Vanffelighed, og muligviis vilde Bygningerne heller ikke inden 2 Aar være skredne saa vidt frem, at vi da have et for stort Apparat til den Hærdning, som vi muligviis maatte fastsætte. Der til kommer, at, naar 2 Aar ere gaaede, er der ganske vist ikke udbetalt nogen stor Sum, men dog altid Noget, og jeg er, som sagt, af den Formening, at Indskrænkningen ikke vil blive saa meget stor. Jeg troer heller ikke, at alle Garnisonsbyerne vilde være bestemte, naar den Tid indtræder; men selv om det værste Tilfælde indtraf, at man kom til at nedlægge nogle Byer som Garnisonsbyer, vil der dog først være en Tid, hvori der var Noget udbetalt, og Faren for Indquarteringsfonden er allsaa meget lille; den kan nemlig ifølge Paragraphens Slutning komme til at overtage Bygningerne, og dette anseer jeg for rigtigt imod vedkommende By. Af disse Grunde kan jeg nok for mit Bedkommende tiltræde Lovforslaget, om jeg end kan have nogen Betænklighed ved det. Det er dog at vente, at Ministeriet mere og mere vil blive et Udtryk af Folkerepresentationen, og det vilde dog være noget urigtigt, om vi her skulde komme til at administrere og detaillere i det Uendelige. Vi maae gaae ud fra den Forudsætning, at det efterhaanden vil komme dertil, at Ministeriet er Udvoeren af Folketanken og Folkewillen. Jeg tvivler ikke om, at dette efterhaanden vil skee, og naar det ikke bliver Tilfældet, have vi det i vor Magt at give Ministeriet et Mistillidsvotum. Jeg kan derfor af denne Grund ikke troe, at Krigsministeriet og Indenrigsministeriet i Forening skulle kunne gaae ind paa at gjøre noget saa Galt som at anlægge saa store Bygninger, som af den ærede sidste Taler blev omtalt, Noget, der vilde være fordærveligt for Statskassen og øde-